

ב סרטו הקצר, בן תצויה שעה, של יהודה (ג'אד) נאמן, אין בעיות השעה הגדולות. שום גיבורים, שום מעשירי-רצה. זהו סרט על בחורה עובדת, פשוטה, החולמת לקנות לי עצמה שימלה. זה הכל. היא קמה בבוקר, ואנחנו כבר אוהבים או תה. הראדיו צועק: "אתה-שתיים-שלוש-ארבע! בע! להרים רגל, שלוש-ארבע!" והיא מוציאה רגל דקה מתחת לשמיכה, מרימה אותה קצת, מורידה אותה, מכניסה אותה מתחת לשמיכה ומכסה את עצמה בכר. הראדיו ממשיך בשלו, והיא קמה. בחורה דקיקה, עם עיניים גדולות ותמימות, ותנועת גסות ומרושלות. היא זורקת על עצמה סוודר, תצאית, ויוצאת לעבודה.

★ ★ ★

ביקורת חברתית

עוד לא יודעים עליה שום דבר, וכבר קשורים אליה. מחייכים אליה כל הזמן בחיוך אוהד. עוקבים אחריה בהתעניינות. היא ממחרת, אבל בדרך היא נעצרת פיתאום ליד חלון-ראווה, והעיניים שלה נדלקות. כמו ילדה קטנה. היא פותחת את הפה. היא פותחת שתי עיניים, ונשארת תקועה שם. כחלון עומד איש ומלביש שמלה יפה על בובה עירומה.

היא רואה את הנערה וצוחק ממנה. הוא מראה לה על השמלה. "את רוצה לקנות?" הוא כאילו שואל. היא מראה לו על הארנק

אסי דיין בתפקיד הבחור היפה שמתאהב בשימלה — משחק כאן את תפקידו הסובב ביותר עד כה. אסי הוא טיפוס ומחליף בגללה את הבחורות שמתחלפות בבגד.

דיין, היושב בחדר השני, עם כוסית ביד, ומחייך לעצמו חיוך שבע. "מי זה היה?" שואלת ג'ונו. "אני יודעת? הוא נורא נחמד."

ומה של הבמאי. אסי דיין, הבחור המתחיל לחזר אחריה ואחרי שימלה החדשה, משחק נפלא, והי

השימלה

ג'אד הוא רופא במיקצועו. והרופאים מת ייחסים בליגלוג למיקצוע השני שלו. "בבית החולים היו צוחקים עלי. הם מכירים רופאים המנגנים על פסנתר, רופאים כנרים, זה

המתחרות

הוא הלך אחרי למחסן, וניסה לנשק אותי שם.

הוא הלך אחרי למחסן, וניסה לנשק אותי שם.

"ונתת לו?"
"כן, מה איכפת לי?"
"את יוצאת איתו הערב?"
"כן, הוא הזמין אותי לארוחת-ערב."
ההמשך נערך יותר בלחש, כי השתיים

"ונתת לו?"
"כן, מה איכפת לי?"
"את יוצאת איתו הערב?"
"כן, הוא הזמין אותי לארוחת-ערב."
ההמשך נערך יותר בלחש, כי השתיים

"קלודאפים" וה"זומים" של המלצמה לא מכסים אותו, כמו שהוא הלך בשדות. אבל יש כאן פלא עוד יותר גדול. השח קנים מדברים, ומפיהם יוצאים, לא תאמינו, משפטים. משפטים פשוטים, ברורים, בעברית. בלי פאתוס, בלי אינטונאציות של בימה. בלי נאומים של התיאטרון. פשוט משפטים בעברית מדוברת. לא בצ'כית. לא באנגלית.

★ ★ ★

"הוא ניסה להתחיל איתי"

אחרי שהנערה קנתה את השימלה, היא מגיעה לספרייה, שם היא עובדת, ובחור צעיר מתחר אחריה. היא מביאה אותו הביתה, מושיבה אותו בסאלון וניכנסת לחדר.

הרכה חברות

כשהוא היה צעיר, כתב שירים. כשהוא עשה את הסטאו שלו בבית-הספר לרפואה, הוא כתב רשמים מבית-החולים, ופירסם אותם בעיתונים. הוא כתב גם סיפורים, וכשהוא התחיל לעסוק בקולנוע, עזב את הכל.

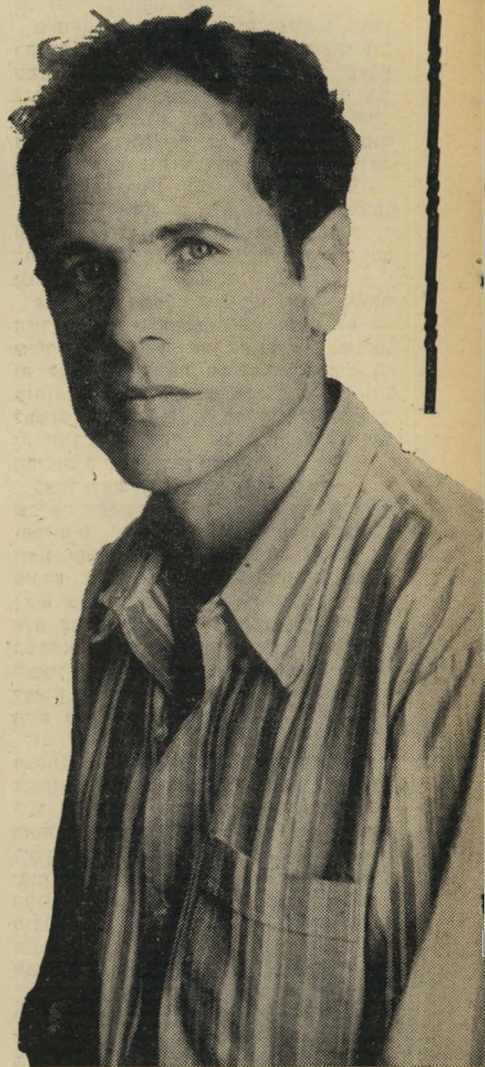
מניין הוא לקח את הסיפור לסרט שלו: "מהחיים". הוא היה נשוי פעם, והתגרש, ומאז היו לו הרבה חברות. הוא מכיר נשים, והוא מסתכל עליהן, ומתעניין בהן. התעניינות טבעית. וקרה לו לא פעם מה שקרה לגיבור הסרט. הוא הכיר בחורה אחת, הלך איתה לביתה, ופגש שם את חברתה הטובה.

אסי דיין רואה את ג'ונו כן, שלבשהו בינתיים את השימלה של ליאורה, וכל תשוקת-הלב שלו מופנית אליה. השניים משרתים על העתיד של ג'ונו, ועל סרטיו, ועל במאים, וליאורה עומדת בצד, בהתחלה מקשיבה, עוד מנסה למשוך את תשומת-ליבו של הגבר שהביאה הביתה, ואחרי-כך היא מותרת. המוסיקה של באך ניכנס פיתאום לתמונה. היא מסתכלת בחלון. לילה. מכור ימות. אורות נעים בעיר גדולה. אינסופית.

השבוע הציעה חברת ישראלים לג'אד לממן את המשך הסרט. לא ברור מה יצא מזה. אם יצא מזה משהו, נזכה לראות בארץ סרט שהוא גם נפלא, וגם ישראלי.

ליאורה ריבלין במציאה ברטט הזה טיפוס חדש של דמות קולנועית: משהו כמו שחקנית של ז'ילוק גודאר, אבל אחרת, בסגנון ישראל. ליאורה, בעלת הרגליים הדקות וההופעה המסוגננת, הקסימה את הבמאי. בחדר יושבת החברה שלה, ג'ונו כן — כוכבתית מתחילה. הן מתחלפות בשמלות, ומשוחחות ביניהן. "בחור אחד ניסה להתחיל איתי בספרייה", מספרת ליאורה. והמצלמה, במשך כל השיחה, מטיילת בין שתי הבחורות ובין אסי

ג'אד הרופא שהיה משורר, שהיה סופר, שהיה עיתונאי — ושעזב את כל מיקצועותיו הנוספים, כדי לעסוק, בזמנו הפנוי מבית-החולים, באמנות-הקולנוע. "בעבודה צוחקים עלי, אבל אני ממשיך."

בתנועה ילדותית חסרת-אונים. אין כסף. הוא מניח על הבובה שלט: עשרים אחוז הנחה על הסרט הזה שפון הומור, אהבה וחוש נהדר ליופי. צילומים בספרייה מאפשרים לג'אד להכניס לתוכו ביקורת חברתית. מנגינת (באך, ג'או, יהיה) ניכנסות לסרט ויוצרות את ממנו כמו יצורים חיים. הצילומים מכאיבים את הלב ביופיים, והמישחק... הי מישחק...

כמו ברטטהים של גדולי הבמאים, אין כאן שחקנים רעים. ליאורה ריבלין דומה קצת לשחקניות של גודאר. היא לא נדישת כמוהן. היא טיפוס אחר. אבל היא מגיעה תנועות של ראש, של ידיים, היא מניעה את עצמה בחינניות מיוחדת, וקשה להבדיל כי כל זה, כמו אצל גודאר, מה מכל זה שלה,